

Skarga wniesiona w dniu 24 stycznia 2011 r. — Aecops przeciwko Komisji

(Sprawa T-52/11)

(2011/C 139/38)

*Język postępowania: portugalski***Strony**

Strona skarżąca: AECOPS — Associação de Empresas de Construção, Obras Públicas e Serviços (Lizbona, Portugalia) (przedstawiciele: J. da Cruz Vilaça i L. Pinto Monteiro, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności na podstawie art. 263 TFUE decyzji Komisji dotyczącej sprawy 89 0979 P3 z dnia 27 października 2010 r., na podstawie której ograniczona została do kwoty 426 070 PTE (escudo) kwota pomocy zaakceptowana decyzją Komisji C(89) 0570 z dnia 22 marca 1989 r., i jednocześnie żąda się zwrotu kwoty 14 430,02 euro;

— obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swojej skargi skarżąca podnosi dwa zarzuty:

1) Pierwszy zarzut dotyczący naruszenia rozsądnego terminu na podjęcie decyzji, w związku z czym nastąpiło:

— przedawnienie okresu na wszczęcie postępowania: skarżąca uważa, że zaskarżona decyzja została przyjęta po upływie czteroletniego terminu ustalonego na przedawnienie czteroletniego terminu na wszczęcie postępowania, przewidzianego w art. 3 rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 2988/95 z dnia 18 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich. Podobnie, nawet jeżeli miałyby miejsce ewentualne przerwanie terminu przedawnienia, przekroczony został dwukrotny okres przedawnienia bez wydania jakiegokolwiek decyzji zgodnie z postanowieniem akapitu czwartego ust. 1 art. 3 ww. rozporządzenia. Ponieważ upłynął termin przedawnienia na skorzystanie z odpowiedniego prawa, zaskarżoną decyzję należy uznać za bezprawną i nie podlegającą wykonaniu;

— naruszenie zasady pewności prawa: skarżąca uważa, że okoliczność, iż Komisja zezwoliła na upływ 20 lat od czasu zarzucanych nieprawidłowości do czasu podjęcia decyzji ostatecznej wiązało się z naruszeniem zasady pewności prawa. Owa fundamentalna dla porządku prawnego Unii Europejskiej zasada przewiduje, że wszystkie osoby mają prawo do tego, aby ich sprawy

były rozpoznawane przez instytucje Unii w rozsądnym terminie;

— naruszenie prawa do obrony: skarżąca uważa, że zostały naruszone jej prawa do obrony w zakresie, w jakim, z uwagi na to, że upłynęło ponad 20 lat pomiędzy zarzucanymi nieprawidłowościami a przyjęciem decyzji końcowej, skarżąca pozbawiona możliwości przedstawienia swoich uwag w stosownym czasie, to znaczy w czasie, w jakim dysponowałaby jeszcze dokumentami, które umożliwiłyby jej uzasadnienie wydatków uznanych przez Komisję za niekwalifikujące się.

2) Drugi zarzut dotyczy naruszenia obowiązku uzasadnienia: skarżąca uważa, że zaskarżona decyzja nie spełnia wymogów ustanowionych przez art. 296 TFUE. W rzeczywistości bowiem zaskarżona decyzja nie wskazuje, nawet pokrótce, na powody, które doprowadziły do obniżenia pomocy finansowej przyznanej z EFS (Europejskiego Funduszu Społecznego), ani też pismo instytucji zarządzającej EFS, powiadamiające skarżącą o zaskarżonej decyzji nie przedstawia, nawet w minimalnym zakresie, powodów, które uzasadniły obniżenie rzeszonej pomocy, oraz które wydatki kwalifikują się, a które nie. Zdaniem skarżącej wada w postaci braku uzasadnienia powinna również doprowadzić Trybunał do stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji.

Skarga wniesiona w dniu 24 stycznia 2011 r. — Aecops przeciwko Komisji

(Sprawa T-53/11)

(2011/C 139/39)

*Język postępowania: portugalski***Strony**

Strona skarżąca: AECOPS — Associação de Empresas de Construção, Obras Públicas e Serviços (Lizbona, Portugalia) (przedstawiciele: J. da Cruz Vilaça i L. Pinto Monteiro, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności na podstawie art. 263 TFUE decyzji Komisji dotyczącej sprawy 89 00771 P1 z dnia 27 października 2010 r., na podstawie której ograniczona została do kwoty 48 504 201 PTE (escudo) kwota pomocy zaakceptowana decyzją Komisji C(89) 0570 z dnia 22 marca 1989 r., i jednocześnie żąda się zwrotu kwoty 628 880,97 euro;

— obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swojej skargi skarżąca podnosi dwa zarzuty:

- 1) Pierwszy zarzut dotyczący naruszenia rozsądnego terminu na podjęcie decyzji, w związku z czym nastąpiło:

— przedawnienie okresu na wszczęcie postępowania: skarżąca uważa, że zaskarżona decyzja została przyjęta po upływie czteroletniego terminu ustalonego na przedawnienie czteroletniego terminu na wszczęcie postępowania, przewidzianego w art. 3 rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 2988/95 z dnia 18 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich. Podobnie, nawet jeżeli miałyby miejsce ewentualne przerwanie terminu przedawnienia, przekroczony został dwukrotny okres przedawnienia bez wydania jakiegokolwiek decyzji zgodnie z postanowieniem akapitu czwartego ust. 1 art. 3 ww. rozporządzenia. Ponieważ upłynął termin przedawnienia na skorzystanie z odpowiedniego prawa, zaskarżoną decyzję należy uznać za bezprawną i nie podlegającą wykonaniu;

— naruszenie zasady pewności prawa: skarżąca uważa, że okoliczność, iż Komisja zezwoliła na upływ 20 lat od czasu zarzucanych nieprawidłowości do czasu podjęcia decyzji ostatecznej wiązało się z naruszeniem zasady pewności prawa. Owa fundamentalna dla porządku prawnego Unii Europejskiej zasada przewiduje, że wszystkie osoby mają prawo do tego, aby ich sprawy były rozpoznawane przez instytucje Unii w rozsądnym terminie;

— naruszenie prawa do obrony: skarżąca uważa, że zostały naruszone jej prawa do obrony w zakresie, w jakim, z uwagi na to, że upłynęło ponad 20 lat pomiędzy zarzucanymi nieprawidłowościami a przyjęciem decyzji końcowej, skarżąca pozbawiona możliwości przedstawienia swoich uwag w stosownym czasie, to znaczy w czasie, w jakim dysponowałaby jeszcze dokumentami, które umożliwiłyby jej uzasadnienie wydatków uznanych przez Komisję za niekwalifikujące się.

- 2) Drugi zarzut dotyczy naruszenia obowiązku uzasadnienia: skarżąca uważa, że zaskarżona decyzja nie spełnia wymogów ustanowionych przez art. 296 TFUE. W rzeczywistości bowiem zaskarżona decyzja nie wskazuje, nawet pokrótce, na powody, które doprowadziły do obniżenia pomocy finansowej przyznanej z EFS (Europejskiego Funduszu Społecznego), ani też pismo instytucji zarządzającej EFS, powiadamiające skarżącą o zaskarżonej decyzji nie przedstawia, nawet w minimalnym zakresie, powodów, które uzasadniły obniżenie rzeczowej pomocy, oraz które wydatki kwalifikują się, a które nie. Zdaniem skarżącej wada w postaci braku uzasadnienia powinna również doprowadzić Trybunał do stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji.

Odwołanie wniesione w dniu 18 lutego 2011 r. przez Europejską Fundację Kształcenia (ETF) od wyroku wydanego w dniu 9 grudnia 2010 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-87/08 Schuerings przeciwko ETF

(Sprawa T-107/11 P)

(2011/C 139/40)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Europejska Fundacja Kształcenia (ETF) (przedstawiciel: adwokat L. Levi)

Druga strona postępowania: Gisela Schuerings (Nicea, Francja)

Żądania

Wnoszący odwołanie wnosi do Sądu o:

- uchylene wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej z dnia 9 grudnia 2010 r. w sprawie F-87/08;
- w rezultacie, oddalenie skargi w pierwszej instancji, a tym samym,
- obciążenie drugiej strony postępowania całością kosztów postępowania w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie podnosi cztery zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczy błędnej wykładni przez SSP pojęć interesu służby i stanowiska, jak również art. 2 i 47 Warunków zatrudnienia innych pracowników Unii Europejskiej oraz obowiązku uzasadnienia, bowiem SSP orzekł w pkt 62 zaskarżonego wyroku, że „zanim agencja rozwiąże z pracownikiem umowę o pracę na czas nieokreślony ze względu na to, że zadania, do wykonywania których zatrudniono tego pracownika, zostały anulowane lub przekazane innej jednostce, dana agencja jest zobowiązana zbadać, czy zainteresowany nie może być zatrudniony na innym stanowisku, istniejącym lub które powinno być wkrótce stworzone z uwagi na, między innymi, przydzielenie tej agencji nowych zadań”.
- 2) Zarzut drugi dotyczy naruszenia zasad proporcjonalności i pewności prawa, bowiem SSP orzekł w pkt 63 zaskarżonego wyroku, że przy badaniu możliwości przeniesienia na inne stanowisko administracja powinna „ważyć interes służby, który nakazuje zatrudnienie osoby posiadającej najwyższe kwalifikacje do zajmowania stanowiska, istniejącego lub które powinno być wkrótce stworzone z interesem pracownika, z którym ma zostać rozwiązana umowa o pracę. W tym celu powinna mieć na uwadze [...] różne kryteria, takie jak: wymogi stanowiska w świetle kwalifikacji i możliwości pracownika [...] a także jego wiek, staż pracy i liczbę lat pozostałych do uzyskania uprawnień emerytalnych”.